

Janeza pa se je polastilo sedaj naenkrat silno, nepremagljivo hrepenenje po krasni ljubici. Začutil je, da mora k njej, mora takoj, naj že divja nevihta, naj se bliska in treska, naj se že upre zoper to vse . . . zemlja, pekel, nebo . . . Urno se je dvignil, izvlekel iz žepa denar, ga vrgel po mizi ter planil proti vratom . . .

Zunaj ga je sprejela besneča nevihta. Ogromni curki dežja, s katerimi se je poigraval ljuti vihar, so lili ter škropili od vseh strani nanj, žareči bliski so mu razsvetljevali pot, nad njim pa je srdito udarjal med tuljenje vihre bobneči grom.

(Konec prih.)

Iz večernih ur.

Š cekini posut je vesoljni azur.
Prišla si, ah, tu si že ura večerna.
Aleja je prazna . . . pod tiho platano
tam čaka me ljubav neizmerna.

Proč misli prešestne in proč jaz sam!
Moja lica bledé od srebrne koprene.
Glej v srcu mojem razpaljeno strast,
glej mi v duši viharje strupene!

Nedogledni vsemir in gričev vsakter,
z mesečine je srebrom vsa zemlja pokrita.
Idi, ljubica, proč, glej, tiha je noč,
v črno haljo aleja zavita.

Proč, o proč, glej, krog se zazibal je log
in cvet, širni svet v zadivljene sanje.
Le potok se ne zmeni, šumi in se peni,
zapodí se v tolmun, drevi se v kotanje.

Proč, o proč! Ah ne, ne . . . daj, privij se, postoj,
saj jaz jug ti bom topli in žgoča ne slana!
Ti ljubezni si hram, jaz bom zrec najzvestejši,
pa na vek ti bom pel: hozijana!

Fran Valenčič.